

U ovom broju:

Nakladnik:

Samostan sestara

Kćeri Srca Isusova

Trg. Hrvatskih branitelja 8A,
47206 Lasinja

Uredništvo:

s. Marie Raphaël de Jésus;
vl. Stjepan Bradica,
Snježana Rezić,
Sanela Rezić

Kontakt:

Samostan sestara

Kćeri Srca Isusova

Trg. Hrvatskih branitelja 8A;
47206 Lasinja ;
Tel / fax: 047 884 333

www.ps-srcaisusova.com

pssi@ps-srcaisusova.com

kceri.srca.isusova@ka.t-com.hr

Proslavljen blagdan bl. Marije od Isusa	1
Počasna straža i Blažena Djeвица	3
Naša Gospa od presvetog Srca	5
Marijino sjedinjenje sa Srcem Isusovim - Utjelovljenje	6
Marijino sjedinjenje sa presvetim Srcem za njegova zemaljskoga života	9
Marijino sjedinjenje sa Srcem Isusovim iza njegova Uskrsnuća	13
Srce Škrinjio Presveta	16

Pridružite se Počasnoj straži!

PRISTUPNICA

POČASNOJ STRAŽI PRESVETOG SRCA ISUSOVA

Ime _____ Prezime _____

Adresa: _____

Broj telefona: _____ e-mail: _____

Izabirem sat straže od _____ do _____ sati.

Potpis

Riječ Urednika

Dragi vjernici, drage stražarice i stražari Počasne straže Presvetog Srca Isusova!

Pred Vama je peti broj Glasnika Počasne straže Presvetog Srca Isusova. U drugoj smo godini izdanja našeg Glasnika i sa ponosom možemo reći kako on ispunjava svoju zadaću. Svakim danom nam se pridružuju novi stražari i stražarice ne samo iz Hrvatske, nego i susjednih zemalja, posebno iz Slovenije i Bosne i Hercegovine. Što ima ljepše od promicanja ljubavi, slave i zadovoljštine Presvetom Srcu Isusovom. Ne zaboravimo da nam je spas po Presvetom Srcu Isusovu.

U ovom broju Glasnika pročitajte zašto je blažena Djevica Marija zaštitnica Počasne straže, njena Kraljica, naša Gospa od presvetog Srca. Vjerujemo da ćete po zagovoru naše Gospe od Presvetog Srca i vi postati stražari i stražarice Počasne straže Presvetog Srca Isusova.

Naša Gospo od presvetog Srca štiti Počasnu stražu!

Urednik

PROSLAVLJEN BLAGDAN BL. MARIJE OD ISUSA



Spomendan blažene Marije od Isusa Deluil Martiny, utemeljiteljice Družbe sestara Kéeri Srca Isusova proslavljen je u subotu, 28. veljače 2015. godine, u crkvi Presvetog Srca Isusova u Lasinji. Zajedno sa bijelim redovnicama Kéerima Srca Isusova spomendan njihove utemeljiteljice proslavili su članovi Počasne straže i udruge Duše Žrtve pristigli iz Hrvatske, Slovenije i Bosne i Hercegovine, te vjernički puk župe Lasinja i okolnih mjesta. Obilježavanje spomendana počelo je u 16 sati klanjanjem pred Presvetim Oltarskim Sakramentom, a nastavilo se molitvom svete krunice.



Pater Tonči Trstenjak

Sveto misno slavlje u 17 sati predslavio je pater Tonči Trstenjak u koncelebraciji više svećenika. Misno slavlje je svojim pjevanjem uveličao zbor Hrvatice, Društva Hrvatske žene grada Zagreba. Na početku misnog slavlja je po prvi puta izvedena himna bl. Marije od Isusa koju je uglazbio Davor Kelić.



Zbor Hrvaticice

U nadahnutoj propovjedi pater Tonči Trstenjak se posebno osvrnuo na život bl. Marije od Isusa, njenu neizmjernu ljubav prema Gospodinu, ali i svjesnost da nema ljubavi bez žrtve. Duboko razumijevajući Euharistiju, u smjernice svoje kongregacije unijela je želju da sestre budu stalna akcija milosti Srcu Isusovom, zbog Njegovih dobročinstava i milosrđa, da budu trajna molba, da se ostvari Kristovo Kraljevstvo“. Kako je cijela propovijed bila prožeta Ljubavi, pater Tonči zaključio ju je riječima blaženice: „*Na ovoj zemlji, kao i na nebu, treba živjeti od ljubavi... Budimo jedno srce u Srcu Isusovu.*“



Znali smo da će kao i uvijek biti posebno, ali ipak nismo mogli sakriti radost što smo i tu subotu bili u zajedništvu sa sestrama Kćeri Srca Isusova, okupljeni oko Krista u svetoj Euharistiji sjećajući se života i djela bl. Marije Deluil Martiny.



Urednik

POČASNA STRAŽA I BLAŽENA DJEVICA



Svibanj je mjesec u kojem se Marijina djeca sakupljaju oko Nje, slušaju o njoj hvale je i mole joj se. Među tom Marijinom djecom nalaze se i Počasni stražari i stražarice. Veza između Marije i Počasne straže presvetog Srca Isusova je neraskidiva. Oni su prvi među Marijinom djecom. Možda će se netko zapitati: Kako to?

Pa jednostavno zato jer se Marija ne može odijeliti od Sina. Ako smo dakle mi Počasni stražari najtješnje okupljeni oko Sina, onda smo i oko Majke, jer gdje je On, tu je i Ona.

Stoga dragi stražari i stražarice idimo k Mariji veselo, ne samo tijekom svibnja, nego svakog dana iznova, utječimo joj se neprestano, kitimo svoju dušu cvijećem Njezinih kreposti.



Tako ćemo najbolje omiliti Njoj i razveseliti presveto Srce Isusovo. Počasna straža na jedan poseban način časti Mariju: časti je kao suotkupiteljicu i veliku svećenicu ljudskoga roda. Kad je Isus na Kalvariji prinosiso Sebe kao žrtvu pomirnicu svome Ocu za čovječanstvo, ispod njegovog Križa stajala je Marija i potpuno se sjedinjavala s Njegovim prikazanjem. Ona je dakle prva učinila ono što sada Počasna straža ponavlja neprestance po cijelome svijetu, tj. prikazivala je Bogu Ocu presvetu Krv što je tekla iz svetih rana, osobito iz klanjanja vrijedne rane Njegovoga Božanskog Srca. I dok je prikazivala svoga Sina, prikazivala je i sebe samu za naše spasenje u naknadu za povrijeđenu čast Božju. Time je posve postala slična svome Božanskom Sinu koji je bio žrtva i ujedno svećenik koji je žrtvu prinosiso, a koji je i danas preko ruku svećeničkih prinosi. I kao što je Ona na Kalvariji bila s Njim najuže sjedinjena, tako je i sada ona neprestano dionica Njegove žrtve i žrtvovanja.

Marija je dakle bila i jest prva i najdostojnija Počasna stražarica. To je prvi razlog zašto se mi počasni stražari moramo osjećati Njoj najbližima, a i najdražima.

Isus ni najmanju stvar ne pušta bez nagrade. Ako je to istina za sve stvorove, koliko više za Mariju. Ona je s Njim zajedno prinosisla žrtvu kojom je otkupio svijet, a On je zato s njom razdjelio plijen koji je dobio svojom žrtvom. Taj plijen smo mi. To je učinio kad je s Križa kazao svojoj Majci pokazujući na Ivana u kome je gledao sve nas: "*Ženo, evo ti sina.*" Mi smo dakle prava njezina djeca, jer nas je dobila svojom žrtvom. A ako su svi ljudi Njezina djeca, onda smo na osobiti način to mi koji je slijedimo u Njezinoj ulozi svećenika i žrtve. Ovo je razlog da smo uvijek uz Mariju, da je nada sve više ljubimo i povodimo se za Njezinim krepostima.

NAŠA GOSPA OD PRESVETOG SRCA



Usred berijske ravnice u Francuskoj, na maloj uzvisini što vlada tihim vodama Theolsa; smjestio se mali gradić Issoudun između ogromne feudalne kule i jedne dražesne crkve, sagrađene u novije doba. Upravo ta crkva je odredište svakog hodočasnika. Tek što uđe u nju, ostane zapanjen ne samo nad skladom linija, bogatstvom slika, sjajem prozora, nego i nad mnoštvom zavjetnih slika što u obliku mramornih pločica sve jednako pridonose uresu zgrade prekrivajući zid vrlo visoko. Primaknuvši se koru, hodočasnik će opaziti iza glavnog oltara u apsidi - koja bi sama mogla biti jedna zasebna crkva - dvostruki kip koji se diže do nad oltar: Majka Božja, raskriljenih ruku držeći zmiju pod svojim nogama, promatra svoga Božanskoga Sina koji stoji pred njom. Isus nasmijan, desnom rukom pokazuje na svoju Majku, dok lijevom otkriva svoje Srce, urešeno ružama, te koje baca sjajne plamenove na sve strane. „*Naša Gospo od presvetog Srca, moli za nas!*“ To je uzdah hodočasnika dok se baca na koljena pred Majkom i Sinom. Počasni stražar će nadodati: „*Štiti Počasnu stražu!*“

Godine 1854., u isti dan u koji je proglašena dogma o Bezgrešnom Začeću, položila su dva svećenika Bourgeske biskupije temelje, družbi „Misionara presvetog Srca“ u Issoudunu. Ujedno su obećali Mariji da će proširiti njezino štovanje u posebnom obliku, ako blagoslovi njihov pothvat. To su kasnije i učinili, raširivši - njezino štovanje pod nazivom „*Naše Gospe od presvetog Srca*“.

Nekoliko godina kasnije, kad je u Bourgesu nastala Počasna straža, bio je odmah među njezinim članovima primljen taj novi način štovanja i zazivanja Marijinog, jer je vrlo dobro odgovarao duhu Počasne straže. Taj način štovanja i zazivanja Marijinog bio je



odobren i od crkvenih poglavara. Tako je Majka Božja postala, prva zaštitnica Počasne straže i postavljena na čelo te divne čete. To joj mjesto u Počasnoj straži i pripada radi njezine tijesne veze sa Srcem Isusovim, i radi toga što je ona najsavršeniiji uzor prave Počasne straže.

Mariji pristaje naziv Naše Gospe od presvetog Srca radi njezinog sjedinjenja sa Srcem Isusovim prije Njegova utjelovljenja, za vrijeme utjelovljenja i čitava zemaljskog života, i napokon kroz sve vjekove koji su prošli ili će proći od otkupljenja svijeta. O tim trima odnosima Marije prema Srcu Isusovu kanimo reći nešto u ovom broju našeg Glasnika. Tome odgovaraju tri velike Marijine svetkovine: Bezgrešno Začeće, Božić ili rođenje Isusovo od Marije, i Svijećnica ili prikazanje Isusovo po Mariji.

Marijino sjedinjenje sa Srcem Isusovim - Utjelovljenje

U litanijama Srca Isusova molimo: „Srce Isusovo, izvore sviju kreposti, izvore života i svetosti, smiluj se nama!“ Srce je Isusovo dakle izvor svake Svetosti, pa prema tome svaka duša koja se posvećuje, treba da pije iz toga izvora. To nam je rečeno već kod proroka Izaije: "Crpsti ćete vodu sa izvora Spasiteljevih" (XII, 3), a u litanijama Srca Isusova veli sveta Crkva da "smo svi primili od Njegove punine".

Kao što svaka duša, tako je i Marijina, primila svoju svetost od Srca Isusova, i to u neusporedivo većoj mjeri od svih drugih, postavši Majkom Božjom, a uz to bezgrešnom Djevicom.

Prva od svih njezinih milosti u vremenskom slijedu jest baš začće bez grijeha A kako je tu milost primila prije nego je Srce Isusovo zakucalo u njezinom prečistom krilu, to se nameće pitanje: Kako ju je onda mogla primiti od njega?



Istina je da je tjelesno Srce Isusovo počelo živjeti u krilu Marijinom kad je ona već bila posvećena i „milosti puna“. Ali taj dio Isusova Tijela, što ga mi nazivamo srcem, ne sačinjava potpuno Srce Isusovo. Srce Isusovo je i ljubav Riječi Božje, druge osobe presv. Trojstva, koja je postala Tijelom, ljubav nestvorena, vječna i savršena, kojoj je tjelesno srce samo tijelo i simbol. Kao što čitavo čovječanstvo našega Gospodina ima neizmjereno dostojanstvo samo radi bitnog sjedinjenja se Božanstvom, tako i njegovo presv. Srce. Jedino radi toga sjedinjenja Ono je vrelo svih milosti i riznica svih dobara.

Marija je sve milosti što ih je primila prije utjelovljenja Sina Božjega primila radi zasluga Isusovih. I njezina prva milost „što ju je primila, naime da je bez grijeha začeta, dana joj je radi zasluga Isusa Krista, njezinog Sina, Otkupitelja roda ljudskoga. A budući da sve zasluge Isusove imaju svoj izvor u Njegovom presv. Srcu, tj. u Njegovoj ljubavi, to je onda jasno da je Marija i one milosti što ih je primila prije utjelovljenja, pa i milost bezgrešnog začeca, primila radi Srca Isusova. I sve njezine savršenosti dane su joj radi savršenosti kojima je Bog htio ukasiti Srce svoga Sina, koje je imalo primiti tjelesni oblik u Mariji.

Tako je Marija od prvog časa svoga začeca u najužoj vezi sa Srcem Isusovim. Od toga časa ona se s pravom može zvati Naša Gospa od presvetog Srca. Pa moramo i ovdje priznati sa sv. Pavlom da „je sve od Njega i po Njemu i u Njemu. Njemu slava u vijeke Amen.“ (Rim. 11, 36.)

No kazali smo da je Marija u uskoj vezi i sa Počasnom stražom, jer je ona savršeni uzor prave Počasne straže. Duh i smisao Počasne straže sastoji se u sjedinjenju sa Srcem Isusovim i u žrtvovanju po Njegovoj svetoj Volji.

Sva sredstva što ih Počasna straža pruža svojim članovima da ih posveti vode konačno do ovoga. Na putu savršenstva razlikuju se doduše tri stupnja: ljubav koja se kaje, ljubav koja nadoknađuje, i



Ljubav herojska koja je spremna na sve. Prema tome se i u Počasnoj straži razlikuju tri čete duša: duše koje tješe, duše koje nadoknađuju i duše žrtve. Ali to je samo put kojim se prolazi, svrha je treći stupanj, tj. stanje žrtve ili sjedinjenje sa neprestano žrtvovanim Spasiteljem.

U prvom času svoga začeca Marija je primila počelo svih milosti koje su je imale sjediniti sa Spasiteljevom žrtvom. Pa kako je radi zasluga Srca Isusova primila sve milosti kojima je imala biti urešena kao majka Božja, tako je već tada bila sjedinjena i sa njegovom žrtvom, jer je bila izabrana i predodređena da dade tijelo nestvorenoj ljubavi da se tako uzmogne žrtvovati za nas. Tako je po određenju Božjem ona od prvog časa svoga začeca sudjelovala u Spasiteljevoj žrtvi koja je također plod ljubavi Njegovog presv. Srca. A budući da je po nauci svetih otaca Marija već tada imala upotrebu svoga razuma i volje, to je ona već tada svojevolljno i svjesno prihvatila taj dio u žrtvi svoga Sina, kojega je zato i imala roditi u ljudskom tijelu.

Tako je Marija od svoga prvog časa ispunjala misao Počasne straže dajući Bogu slavu, naknadu i ljubav po sjedinjenju svoje duše sa Spasiteljem koji je imao doći da bude neprestana Žrtva, "O neizreciva ljubavi, kliče jedan pobožni pisac misleći na ove prve plodove svete Marijine duše, o neizrecivo klanjanje, o hvalo, savršenija od svih pohvala ljudi i anđela, eto su ih nadmašile jedino hvale Isusa Krista".

Marijino sjedinjenje sa presvetim Srcem za njegova zemaljskoga života

Poput munje spustio se Arkandeo Gabrijel u skromni Djevičin dom i otkrio joj namjere Božje kao i mjesto što ga ima Ona zauzeti u otkupljenju svijeta. Marija se u prvi mah smete zbog svoje poniznosti i djevičanstva. A Gabrijel joj tumači otajstvo.



Pošto je jasno upoznala volju Božju, ne oklijeva više da izreče svoj „*Fiat! Neka mi bude po riječi tvojoj*“. I vječna je riječ postala Tijelom.

Ovaj tako veliki događaj za budućnost svijeta otvara nam novo poglavlje Djevičina života. Ali ne mijenja ništa u njezinom duševnom sjedinjenju sa presvetim Srcem i žrtvovanju za djelo što se je trebalo dovršiti na zemlji.

Možemo li zamisliti tješnjeg sjedinjenja nego je postojalo između ova dva Srca u ono blagoslovljeno vrijeme kad se Tijelo Isusovo razvijalo od tijela Marijina, kad se Srce Isusovo razvijalo djelovanjem najčišće krvi iz Srca neokaljane Djevice? Na Svaki kucaj iz Marijina je srca izlazio val života koji je razvijao organizam božanskog Djeteta. Opisujući ovo čudo prije mnogo vjekova prorok ga je zaodjenuo u najdražesnije slike: "Izaći će mladica iz korjena Jese, a iz nje će se roditi cvijet na kome će počiniti Duh Gospodnji." (Iz. XI,1). Marija je grana, Isus je cvijet. Ima li većeg sjedinjenja nego između cvijeta i grančice koja ga drži, po kojoj dobiva život, ljepotu, miris – sve?

Međutim, trebalo je da se cvijet odijeli od grane. To je odjeljenje nastalo Isusovim rođenjem. No da li je rođenje Njegovo pokidalo veze koje su Ga spajale sa Marijom? Fizičko jedinstvo bilo je doista prekinuto, ali ne jedinstvo ljubavi majčinske i sinovske, niti jedinstvo milosti. Dapače, što češće bude rastajanje Sina i Majke, to će ovo jedinstvo ljubavi naravne i nadnaravne sve više rasti.

Ko da opiše jedinstvo ovih srdaca u godinama Isusova djetinjstva? Marija je neprestano zabavljena sa svojim božanskim Sinčićem i nema časa da ne misli na njega. Slatkih li satova straže uz njega; bilo da ga je držala na rukama, bilo da ga je hranila, bilo da je bdila nad njegovim snom. Promatrala je njegovo božansko lice i obasipala ga milovanjem. Isus je odgovarao svojim osmjesima, a još više svojim dragocjenim milostima, kojima se udostojao uresiti i



obogatiti Onu koju je Očevo svemogućstvo bilo učinilo već tako bogatom i lijepom.

Isus je odrastao. Može se misliti da se je katkada igrao sa djecom svoje dobi. A sigurno je pratio svoga poočima dok je polazio na posao tamo izvan Nazareta. Tjelesna odsutnost od Majke bivala je sve češća i sve dugotrajnija, ali je zato misao Marijina sve žarče letila svome ljubljennom Isusu. Sveti nam je Luka zapisao da je čuvala u svom Srcu sve njegove riječi i o njima razmišljala.

U dobi od trideset godina Isus je započeo svoj apostolat. Od tada su Isus i Marija rijetko bili pod istim krovom. Ali dok je Isus putovao Palestinom od sela do sela, od grada do grada i širio svoju blagu nauku, Marija je svagdje bila prisutna svojom ljubavlju i molitvom. Ona je s njime dok propovijeda, dok oprašta, dok obraća.

Napokon sjedinjenje ovih dvaju Srdaca postiglo je vrhunac, kad je prispio čas teške odluke. Marija se tada na posebni način sjedinila sa žrtvom svoga Sina. Ona ga prinosi kao žrtvu za spas svijeta, a samu sebe prikazuje s njime.

No ovo dvostruko prikazivanje nije počelo na Kalvariji; ono je počelo u času Utjelovljenja. Utjelovljenje je početak žrtve Boga - Čovjeka. Kad je dakle Marija primila početak, primila je sve; kad je pristala na to, da bude majka Isusa Krista, pristala je na to, da sudjeluje u njegovoj žrtvi. Ta jednostavna riječ „Fiat“ (neka bude) što ju je ona izrekla sa toliko skromnosti, velikodušnosti i predanja: bila je kao udarac noža koji je označio žrtvu.

Kao Majka Božja, Marija je imala pravo da je svijet časti ali ona krije svoju izvanrednu veličinu i pušta da je odbiju svi, stanodavci grada Betlehema. Mogla je tražiti bogatstvo svijeta, a ona pristaje na to, da jednostavno jasje budu prva kolijevka njezinom Sinu, da siromašni povoji budu njegovo prvo odijelo, da jednostavni pastiri budu prva svita Kralja Kraljeva. Ona je već tada shvaćala osjećaje Srca Isusova i prema njima je uređivala svoje osjećaje po ovim prvim žrtvama.



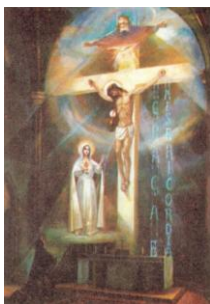
Četrdeset dana pošto se rodio Spasitelj, došla je Marija u Jeruzalemski hram da ondje prikaže svoga Sina, i da obavi obred Qčišćavanja. Uspinje se stepenicama svetišta, korača preko praga kao što je to učinila jednog dalekog dana, kad je ona došla da prikaže Bogu žrtvu svoga djevičanstva. Ovaj put može da joj nadoda i žrtvu materinstva, jer na svojim rukama nosi Janje Božje koje će svojom kralju oprati grijehe svijeta, nosi svoga dragog Sina koga joj je Svemogući dao, samo zato da uzmgone od nje zatražiti da mu ga žrtvuje.

Tako je u ovom otajstvu sve jedna žrtva. Ne samo da se neizrecivo ponizila time što je ona, koja je bez ljage začeta, obavila obred očišćavanja, kao i sve druge grešne žene, nego je svećenicima prikazala svoga Sina i tako je službeno započela njegovu buduću žrtvu, te je tako ispunila volju Božju koja će jednog dana žrtvovati i Sina i Majku.

Marija, koja je poznavala božanski plan otkupljenja i sve odredbe što su se ticale Utjelovljene Riječi, prodire u sve tajne što se kriju u tom otajstvu. Zna da je Isus posvećen zato da bude žrtvovan. Predviđa svu budućnost boli i poniženog svoga Djeteta koje će ona dijeliti s njime. I da napuni mjeru neizmernih boli, Šimun, čovjek Božji, mudri starac i prorok, potvrđuje joj tešku istinu sa proročanstvom: “Mač će boli probosti tvoju dušu“.

Sjedeći u kakvom tihom zakutku hrama, Marija razmišlja sa žalošću svoje duše o događajima koje je doživjela. Neprestano se u njezinim ušima obnavlja zvuk Šimunovih riječi; što više prodire u njihov smisao, to se čini da se mač sve dublje zabada u dušu. Uza sve to ona prima tu ranu sa predanjem punim ljubavi. Sve što gleda oko sebe, predstavlja joj budućnost, ali ipak njezino blijedo i patničko lice ne zasjenjuje ni strah ni beznađe. Pred Marijinom dušom prolazi čitav Isusov život. Prisustvuju njegovoj Muci. Gleda ga izvrgnuta porugama i zlostavljanju. Zna da će ovo sjajno djetinje lice biti jednoga dana prekrivo pljuvotinama i neljudski izbijeno.

Zna da će ovo čelo na koje sada smije da tiska svoje majčinske poljubce biti jednog dana krvavo od trnove krune, da će ove ručice što ih božansko Djetešce pruža prema njoj čim se probudi biti jednog dana probodene. Tada se predstavlja njezinim očima pogrдно drvo i na njemu tijelo isječeno, izmučeno i umiruće, a to tijelo je Isusovo. Netom ga je mogla primiti u svoje ruke, već joj ga otimlje grob, i s njim nestaje zadnje utjehe. I to viđenje obnavljalo se svakog dana istim redom kroz trideset i tri godine. To je Marijino mučeništvo, čiju dubinu je nemoguće izmjeriti.



Evo Marije pod onim križem koga je toliko puta gledala svojim majčinskim duhom. Došao je i za nju čas kao i za Isusa da izvrši svoju žrtvu. Ona, koja je do sada bila sakrivena pojavljuje se kad treba piti dio njegova kaleža. Vođena ljubavlju uspinje se na Kalvariju da se postavi uza križ: “Stajala je, veli P. Monsabrè, ova bolna Majka; njezine suzne oči promatrala su svoju raspetu ljubav. Majke, od vašeg plača i proklinjanja bila bi se orila Golgota. Marija je šutjela!

Tiha i sabrana stajala je na nogama uz križ: Stabat-stajaše da bude što bliže Srcu svoga Dragoga. Na nogama, da se što bolje sjedini s njegovim bolima. Na nogama, te mu uzmogne reći da trpi s njim i kao On, da se sjedinjuje sa svim njegovim milosrdnim namjerama, da žrtva Sina i Majke nije nego jedna jedina žrtva za otkup čovječanstva.

Teško je bolje izraziti sjedinjenje žrtve Marijine sa Isusovom, kao i veličinu njihovih boli, koje su se podvostručile zato, što su ih dijelili jedan s drugim, kako kaže Bossuet, poput morskih valova koji se neprestano penju jedan na drugoga. Tako je, veli sveti Bernardo, ista ljubav koja je učinila da je Sin umro tijelom, učinila da je Majka umrla srcem. Što više, koplje koje je probolo bok Sina, zadalo je bol



samoj Majci. Marija se još jednom sjeća Šimunovih riječi, jer bolje no ikada vidi njihovo pravo značenje.

Kad je vojničko koplje probolo bok Spasiteljev i otvorilo veliku ranu na njegovom Srcu, zapravo je ondje Marijino Srce bilo strahovito probodeno.

Sa ovom posljednjom kušnjom došla je Marija u drugi stadij žrtvenog života. Odabrane duše, koje je Bog odabrao za žrtvu svoje ljubavi, podignite oči i gledajte svoju Kraljicu i svoj uzor. Neka vam pogled njezinih boli pomogne vaše nositi! Neka vas njezino sjedinjenje sa Isusovom mukom potakne da se i vi što tješnje s njim sjedinite u njegovoj neprestanoj žrtvi.

***Marijino sjedinjene sa Srcem Isusovim iza njegova
Uskrsnuća***

Sa smrću, uskrsnućem i uzašašćem Isusovim započinje treće razdoblje života presvete Djevice. Dotada se čitavi program toga uzvišenog života sastojao u sjedinjenju sa Spasiteljem i žrtvovanju s Njime i po Njemu za spas duša.

To isto ostat će svrhom njezina života do zadnjeg daha; dapače, može se kazati, i do konca svih vremena. Ako želimo shvatiti kako je misao Marijina letila prema njezinom božanskom Sinu kad je otišao sa zemlje, kako je za njim težilo njezino srce, trebamo se što jače uživiti u pamet i u srce jedne majke koja je izgubila ljubljeno dijete. Ali kao što se Srce Isusovo i Marijino ne može usporediti sa srcem nijedne majke ni sina, i kao što je nemoguće dokučiti dubinu i nježnost kojom su se ljubili na zemlji, tako je nemoguće shvatiti ono što je Marija osjećala iza Isusova uzašašća. Doista bez straha se može ustvrditi, da je On svakog sata, svakog trena, bio u njezinoj



pameti i u njezinom srcu, i da je tako njihovo tijesno sjedinjenje za Spasiteljevog zemaljskog života svakim danom bivalo sve čvršće.

Otada Marija nije imala druge želje nego ostaviti zemaljsko progonstvo i otići u nebo da opet bude uz svoga Ljubljenoga. Tu njenu težnju ublaživala je presveta Euharistija. Može se vjerovati da je Isus, dok je ostavljao presvetu Euharistiju, mislio kako će je Marija primiti, kako će ga slaviti svojim gorljivim pričestima, kako će biti sretna da ga može primiti i tako zaslađivati duge godine progonstva. Kao što on nije mogao Apostole ostaviti sirotama, tako nije ni Mariju htio ostaviti bez djeteta.

Apostolima i njoj imala je Euharistija dati ono što im je smrt ugrabila, i Marija će svakog dana sjesti za stol koga će prirediti Apostoli, da se tu hrani kruhom, koji je njezin sin.

O svete li radosti, slatkog li zanesenja, tajanstvene li nježnosti u onim blagoslovljenim trenucima kad je nebeski kruh izlazio iz ruke sv. Ivana da ga položi u usta Božje Majke, pa da prodre u njezino srce i svu je ispuni velikom ljubavi! Nekad je na njen "Fiat" sašao Isus da se nastani u njezinom krilu; sada opet dolazi k njoj na zaziv svećenika, ali ne manje stvarno nego u dan utjelovljenja, a njezina je vjera tako živa, da ga može gotovo doticati pod prilikama kruha.

Ali nije se Marija bavila samo ovom težnjom za Isusovim sjedinjenjem s njime u zadnjim godinama svoga života. Tome je pridružila žrtvu same sebe po nakanama svoga Sina da kraljevstvo Božje zavlada u dušama. Pod skromnim Nazaretskim krovom Marija je postala majkom Isusa Krista; pod križem postala je majkom njegovog mističkog tijela, svete Crkve. Kad joj je Isus, pokazujući na Ivana, rekao: "Ženo evo ti sina", nije On htio samo postaviti tijesnu vezu između nje i učenika, nego ju je sjedinio sa Crkvom koju je učenik predstavljao. U osobi sv. Ivana imala je Marija obuhvatiti sve svećenike, sve kršćane i sve čovječanstvo da za sve njih prikaže svoje neizrecive boli. Ovo jedinstvo Marije sa svetom Crkvom naskoro je bilo potvrđeno na osobit način.



Deset dana iza Isusovog uzašašća Apostoli i Marija sakupljeni u Cenakulu čekali su dolazak Duha Svetoga. Marija kao i Apostoli imala je primiti Duha Svetog.

Kod utjelovljenja zasjenila ju je sila Svevišnjega i od Duha Svetoga primila je milost materinstva Božjega; na dan silaska Duha Svetoga primila je od istog Duha milost duhovnog materinstva za sve duše.

Tako je sve Marijino nastojanje u zadnjim godinama života išlo za tim da preko svojih žrtava preporada duše po milosti i da ih učini djecom svete Crkve. I sam Bog, znade kako je ta žrtva bila savršena i kako je bolno to rađanje. Marija je neprestano prikazivala svoga Sina nebeskom Ocu i sama se žrtvovala s njime. Osobito se žrtvovala za svećenike s kojima je dijelila čast, ako i ne službu. Žrtvovala se za ono mnoštvo djevoja koje su za njom stupale kraljevskim putem žrtve. Žrtvovala se za sve one koji su onda i koji će kroz sve vijekove ići za zastavom Kristovom. Tako je ona u tajnosti, ali neprestano i nada sve uspješno radila oko izgradnje duhovnog tijela Kristovog. I kad je jednom smrt učinila kraj njezinom zemaljskom životu, otišla je u slavu svoga Sina, ali ne da ondje miruje, nego da neprestano bdije nad djecom, sjedinjujući neprestano svoju žrtvu sa Isusom, vječnim svećenikom i vječnom žrtvom.

Ništa se doista u Crkvi ne radi bez sudjelovanja Marijina. Ona ju je sačuvala od poplave krivovjerja, ona joj je isprosilala sve potrebne pomoći od svog Sina. Njoj prema tome imamo zahvaliti i pobožnost prema presv. Srcu i njezino brzo širenje po čitavom svijetu. I ovaj zadnji izljev ljubavi, sačuvan za naše ravnodušno doba, prije nego je izašao iz Srca Isusova, prošao je kroz Srce Marijino pa je s pravom smijemo nazivati Našom Gospom od Presvetog Srca. Jednom se presveta Djevoja pokazala svetoj Margariti Mariji, pružila joj u ruke svoga Sina i kazala: "*Ovaj će te naučiti što trebaš činiti.*"



Tako je svetica primila Srce Isusovo iz ruku Marijinih; tako smo i mi, dragi stražari, iz ovih majčinskih ruku primili Počasnu stražu. Zato je pravo da je Marija njezina prva pokroviteljica, i da mi zajedno sa Isusovim štujemo i njezino Srce, kao što je to činila i sveta Margareta koja nam je ostavila ovu lijepu molitvu:

"Presveta Srca Isusa i Marije, popravite sve nedostatke naših srdaca, nadoknadite sve što nama manjka, raspalite naša srca u vašoj vatri, uništite svu našu hladnoću i lijenost da vas ljubimo i vama služimo, jer hoćemo da bude naša sreća i blaženstvo živjeti i umrijeti kao robovi Isusovi i kao djeca i sluge njegove presvete Majke."

O SRCE, ŠKRINJO PRESVETA

O Srce, škrinjo presveta ne ropskog starog Zakona,
Već novog, punog milosti, proštenja i milosrđa!

O Srce, novog Zavjeta, neoskvrnjeno svetište,
Nov ljepši hrame, zastore, prikladniji od razdrtog!

Zapovjedila ljubav je da koplje tebe otvori,
Te ljubavi nevidljive mi rane štovat možemo.

Taj znak je višnje ljubavi i bol i milost ranila,
Krist u njem kao svećenik prikaza žrtvu dvostruku.

Tko ljubavi da ne ljubi? Tko spašen da je ne traži?
I u tom Srcu velikom ne nastani se zauvijek?

Sva slava tebi, Isuse, što livaš milost iz Srca,
I Ocu s Duhom preblagim u vječne vijeke vjekova. Amen.